

Glistrup (FP):

Retssikkerhedsudvalg nr. 1's betænkning af 2. marts 1982 botaniserede hist og pist i skatternes grimme ukrudtsmark, men efter at man så havde fået opstillet en rodebutik af forslag på den ene og den anden måde, gjorde man dog læseren den tjeneste, at man i betænkningens allersidste afsnit præciserede, hvad der måtte stå i første række som det allermest vigtige, og i de sidste seks ord i betænkningen siges det som værende det væsentligste, at man skal have en forenkling og tydeliggørelse af de nuværende skatteregler.

Siden da har vi haft to kampagnesæsoner for skattelovgivningen, nemlig maj måned 1982 og maj 1983, og vi kan jo ganske klart og tydeligt fastslå, at det makværk af lovgivning, som er blevet resultatet eller er på vej til at blive resultatet, absolut ikke lever op til dette hovedråd fra retssikkerhedsudvalg nr. 1. Det er absolut således, at skattelovgivningen er dårligere i dag, end den var, dengang betænkningen blev afgivet for 14-15 måneder siden.

Så er det selvfølgelig meget smukt, at skiftende skatteministre hver har deres store og flotte slagord eller fikse idé med hensyn til, hvordan vi skal løse problemerne. Viggo Kampmann talte om at afskaffe skattefradragretten, Henry Grünbaum om, at vi skulle have kildeskatten, og så var alle inde i den lyksalige paradisiske tilstand. Hr. Hjortnæs sagde, at bare vi fik gjort kål på rentefradragretten var de ting klaret, og for hr. Lykketoft var det store, lykkelige nirvana, at man absolut skulle klø løs på at plyndre pensionsopsparerne, så havde man derigennem løst det, og i dag føjer skatteministeren sig til denne triste kongerække og fortæller os, at bare vi får proportionalsskat, har vi virkelig løst tingene.

Men det er et fata morgana. Fuldstændig som sine forgængere beskæftiger skatteministeren sig med noget, der ikke vil hjælpe det ringeste med at få orden på skatteproblemerne. Men adressen både fra retssikkerhedsudvalget og fra de respektive skatteministre på, hvor man skal fjerne ulykkerne, er rigtig; den er 1218 København K, hvor folketinget har sit sæde. Det er dér, man kan løse problemerne, og det kan kun gøres på én eneste måde, nemlig ved at vi her i denne sal vedta-

ger et lovforslag på 2 ord: indkomstkatten afskaffes. Punktum.

Så længe vi ikke vedtager det, har vi rod og uorden og retsikkerhed, og derfor er disse bestandige debatter faktisk noget, som hjælper forholdsvis lidt.

Det har fremskridtspartiet haft lejlighed til at udbyde ved et væld af lejligheder i den halve snes år, vi har været herinde, f.eks. ved de retssikkerhedsdebatter, vi har ført den 6. november 1980 og den 11. maj 1982, og jeg kan fuldt og helt henvise til, hvad fremskridtspartiets ordfører sagde ved de lejligheder. Det var nemlig også mig.

Dermed har jeg færdiggjort, hvad der er at sige om det første led i den forespørgsel, vi har i dag, men vi har fået et led nr. 2 knyttet på, nemlig retshåndhævelsen. Hvad angår den problemstilling, har både hr. Lykketoft og hr. Rahbæk Møller forsøgt at idealisere denne del af sagen med at hævde, at man skal nå frem til, at den byrdefordeling, som er tilsigtet fra lovgivernes side, også skal opfyldes. Det er jo noget vrøvl, for lovgiverne har ikke tilsigtet nogen som helst byrdefordeling.

Når man ser på vor skatteovsamling, som er blevet til i en fuldstændig ulogisk og usammenhængende kæde, er det fuldstændig tydeligt, at man har famlet i blinde i forhold til det eksisterende samfund om, hvilke byrder der skal påhvile grosserer Nielsen, og hvilke byrder der skal være på arbejdsmand Petersen. Der er ikke nogen, der med sund sans i behold kan sige, at der er nogen samlet byrdefordeling, som er tilsigtet af lovgiverne. Det her er alles kamp mod alle for at slippe billigst muligt i skat med lovlige eller ulovlige midler. Grænsedragningen er slet ikke til at trække med det fuldstændig forrodede og forvirrede billede, som vores skatte love giver.

Af samme grund er det også aldeles uholdbart, når hr. Rahbæk Møller svinger sig op til at tale om, at man ikke skal betale naboens skat. Det er der ingen der kommer til, for udskriver man noget mere i skat, og finder man frem til nogle flere sorte penge, stiger statsudgifterne på alverdens områder bare; om det er forsvarsminister eller kulturminister eller socialminister eller undervisningsminister, eller hvem det er, er i den forbindelse ligegyldigt. Derfor kan disse idealiserende betragtninger ikke holde.